

شوینده دست ساز طبیعی

امیرمقدم

مایع های ظرف شویی ، محصولات بهداشتی معطری هستند که برای شست وشو و تمیز کردن ظرف ها و اشیاء استفاده می شوند. به جاماندن این مایع ها روی ظرف ها در طولانی مدت مسمومیت و بیماری هایی ایجاد می کند که دستگاه هاضمه را بیشتر از دیگر عضو ها درگیر خواهد کرد. دقت بیشتر در هنگام شست وشو شاید را هکار مناسبی برای این مسئله باشد ، ولی می توان با انتخاب مایع های کم خطر تر این مشکل را ریشه ای حل کرد. برای این منظور ما تهیه مایع های ظرف شویی خانگی را توصیه می کنیم که هم مقرون به صرفه هستند و هم کاملاً بی خطر . یک چهارم فنجان تکه های صابون ، نصف فنجان آب گرم ، یک چهارم فنجان گلیسرین و دوسه قطره اسانس مرکبات ، همه آن چیزی است که برای تهیه مایع ظرف شویی طبیعی در خانه به آن نیاز دارید. مواد را که آماده کردید، در گام نخست تکه های صابون را در داخل آب گرم خوب حل کنید. سپس بگذارید محلول خنک شود.

در گام بعدی ، گلیسرین و اسانس لیمو را داخل محلول بریزید تا همه مواد باهم مخلوط شوند. مخلوط را در یک بطری مایع ظرف شویی بریزید و اسانس مدنظر تان را به آن اضافه کنید. مایع ظرف شویی شما به همین سادگی آماده است و می توانید از آن استفاده کنید. حالا به مسئله قیمت می رسمیم که بی تردید برای همه ما جز و اولویت های خرید مان است. قیمت هر لیتر مایع ظرف شویی در بازار متوسط ۱۵ تا ۳۰ هزار تومان است که اگر قرار باشد نوع با کیفیت آن را تهیه کنیم، با قیمت تمام شده مایع دست ساز خود مان مقایسه شدنی نخواهد بود.

خانگی (با کیفیت)	بازاری
۱۵ هزار تومان	۳۰ تا ۳۰ هزار تومان

قیمت مایع ظرف شویی در هر لیتر

نکته

روز

حادثه در کمین تخت خواب دو طبقه

شادفر

برای استفاده بهینه از فضای محدود اتاق خواب های کوچک، تخت خواب دو طبقه گزینه مناسبی است. این تخت خواب ها فضای کمتری اشغال می کنند و سبب می شوند محیط یک اتاق کوچک، دل باز تر به نظر برسد. با این حال، برخی ممکن است خاطرات ناخوشایندی از **تخت خواب های دو طبقه** در ذهن داشته باشند. سقوط در زمان خواب یا بازی، بیشتر مصدومیت ها را شامل می شود. این بار، ایمنی خانه را از این منظر بررسی کردیم.

نرده های محافظ

استفاده از نرده های محافظ می تواند از زخم های ناگوار ی مانند سقوط از لبه تخت خواب دو طبقه جلوگیری کند. نرده باید در طبقه بالایی و فقط با یک ورودی به تخت نصب شود. همچنین، باید تا ارتفاع دست کم دوازده سانتی متر بالاتر از تشک و عرض ورودی آن بیش از ۲۸ سانتی متر باشد.

- نکته:** برای جلوگیری از خفگی کودک، مطمئن شوید فاصله بین ریل های بیش از ۹ سانتی متر نباشد.

چارچوب محکم
چارچوب تخت باید محکم باشد؛ نا پایدار نباشد و لق نزند. توجه کنید از تشک به اندازه و متناسب با ابعاد چارچوب تخت استفاده کنید، در غیر این صورت ممکن است کودک از تخت بیفتد یا در آن گیر کند.
۶ سال
اگر کودک کمتر از شش سال دارد، نباید اجازه دهید در طبقه بالایی تخت بخوابد. بیش از نیمی از قربانیان این گونه مصدومیت ها کمتر از پنج سال هستند.
بازی ممنوع
بازی روی تخت خواب سرگرم کننده است و برخی از مخاطراتی از این گونه بازی ها داریم، اما نباید به کودکان اجازه دهید روی تخت خواب دو طبقه بازی کنند. حضور یک بچه شلوغ و بازیگوش کافی است تا مقررات خانه شما فراموش شود.
آویختن ممنوع
وسوسه نشوید که از تخت خواب دو طبقه برای آویزان کردن روسری، کمربند، طناب بازی و دیگر اشیاء استفاده کنید. این وسایل خطر خفگی را افزایش می دهند.
قرار دادن چراغ
کودک باید از طبقه دوم تخت قادر باشد محیط اطرافش را ببیند. باید یک چراغ خواب در کنار تخت قرار دهید تا کودک شما از آن استفاده کند و هرگز مجبور نشود در تاریکی از تخت پایین بیاید. بهتر است این چراغ با باتری کار کند تا خطر برق گرفتگی هم پیش نیاید.

شهریار

۳شنبه
۰۹ شهریور ۱۴۰۱
۲۲ شهریور ۱۳۹۹
شماره ۳۷۸

۱۲

همسایه

مصومه متین نژاد

سوزه
روز

دوونیم بعد از ظهر است. مهمان ها پراکنده شده اند. همه خسته و بلا تکلیف اند، بخشی داخل خانه هستند و بخشی در کوچه قدم روی روند. از ۱۱ صبح همه منتظر جنازه هستند تا اجازه دفن برایش

صادر و پس از بدرقه ای راهی سرای آخرت شود. وضعیت صاحب عزازا همه بدتر است. بچه ها چند دسته شده اند، تعدادی به دنبال کارهای کفن و دفن مادر هستند و تعدادی هم در فکر ناهار و سروسامان دادن به مهمانان. این بساط را د شب شب هم داشتند، وقتی پس از هفت هشت ساعت دوندگی موفق نشدند جنازه مادر را از پزشکی قانونی به غسالخانه

منتقل کنند.

رستوران از صبح با اماوا گز زیادی رزرو شده است، ولی با تعداد نامشخصی مهمان. هنوز مراسم خاک سپاری شروع نشده، خرج دو پذیرایی گردنشان افتاده است، رسم است دیگر! اینکه چه کسی و چرا چنین رسمی را باب کرده است. نه آن ها می دانند و نه ما، در حالی که در آموزه های دینی مان دقیقا

روایت هایی در همین نزدیکی

مرگ از آن چیزهایی است که از آن گریزی نیست، پس طبیعی است که همه با موضوعی که امروز دغدغه گزارشمان شده است، درگیر شده باشیم یا بشویم. برای درک بهتر این وضعیت، با برخی در این باره گپ وگفتی داشتیم که تجربیات آن ها و زاویه نگاهشان به موضوع برآیم جالب بود.

کرونا، خیلی هم بد نبود

آقای براتی کارمند ثبت احوال است. سه ماه پیش پدرش به علت سکته قلبی و یک سال پیش هم مادرش بر اثر کرونا فوت کرد. با کلی مقدمه چینی در باره بدی های کرونا، از یک خویی آن هم می گوید: «خیلی از برنامه بدون هرگونه تشریفات و با کمترین هزینه برگزار می شد که برای اوضاع اقتصادی امثال من واقعا تجربه ای تازه بود و شاید هم فرصتی عالی. تفاوت هزینه هایی که برای برگزاری مراسم تشییع و عزاداری مادر و پدرم داشتم، اصلا با هم مقایسه شدنی نیست. به جز هزینه های کفن و دفن و مراسم اصلی، هزینه های پذیرایی از مهمانان تا مراسم هفتم هم بود که با توجه به بزرگ خاندان بودن پدرم، واقعا برایم کمershکن بود.»

سرسلامتی مردم ما رکشت

خانم شفیع ی هنوز درگیردار مراسم چهلیم پدرش است. وقتی در باره موضوع بحثمان با او صحبت می کنم، با ناراحتی از کسانی می گوید که رسم های این چنینی را در جامعه باب کرده اند و اضافه می کند: «ما سه تا خواهریم ومجرد، پدرم تصادف کرد و مرگش واقعا غافل گیرمان کرد، آن هم در بدترین وضع اقتصادی، کارهای بیمارستان و کفن و دفن یک طرف، ضبط و ربط مهمانان در این چند وقت هم یک طرف. باور تان نمی شود، هنوز از گیرودار مراسم تشییع پدرم با حال روحی خراب مان خلاص نشده بودیم که خاله بزرگم گفت برای ناهار مهمان ها جایی را هم دیده اید؟ تهیه غذا برای ۴۵ مهمان، آن هم در این حال روحی واقعا عذابی دوجندان بود. تازه روزهای بعد هم هروعه دست کم پانزده شانزده نفر از بستگان نزدیک به بهانه سرسلامتی دادن، ناهار یا شام مهمانمان بودند. روزهای آخر به حدی رسیده بودیم که دوست نداشتیم در رابطه روی کسی بازکنیم.»

رسم است دیگر، چه می شود کرد!

خانم خدادادی از تجربه یکی از بستگانش دریکی از همین روستاهای اطراف مشهد می گوید که شاید در نگاه نخست صمیمیت بین اهالی روستا رابه رخ بکشد، ولی همچنان از شاخ و برگ های همان رسم ناپسندی است که صحبتش را می کنیم: «پسر خاله ام سی سال بیشتر نداشت که فوت کرد. در روستایی که خاله ام ساکن آنجاست، رسم است تا مراسم هفتم، هر روز صبح و بعد از ظهر اهالی روستا در مسجد جمع می شوند وعزاداری می کنند. در همه این هفت روز هم صاحب عزا باید برای کسانی که پس از مراسم می مانند، ناهار وشام تهیه کند، برای حدود نیمی از اهالی روستا که با خانواده متوفی رابطه صمیمی تری دارند. خرجی که اینجا می شود، باوجود سادگی مراسم، گاهی واقعا کمershکن تر از مراسم شهری هاست. درحالی که تا همین چهار پنج دهه پیش در همین جارسم بود تا چند روز یکی از اهالی برای خانواده عزادار غذای پخت می برد.»

زخم بجای مرهم

آقای ناصری جمعه ای که گذشت مراسم سالگرد پدرش بود. یک کارمند ساده، با متوسط حقوقی که این روزها بیشتر حقوق بگیرها دریافت می کنند. او هم دل پردردی از این رسم های من دراوری دارد و بدتر از همه اینکه زورش به اطرافیان هم نمی رسد، یعنی حرف صوابش برای کسی خربدار ندارد: «خدا بدتر تان را بیا مرز از چه حرف می زنید. برخی به این رسم ها که اعتقاد ندارند، هیچ، ملاحظه خیلی چیزهای دیگر را هم نمی کنند، متوجه نیستند با هر توصیه نایجایی که به خانواده متوفی دارند، چه هزینه ای را به آن ها تحمیل می کنند. پدرم از کرونا فوت کرد. در بدترین شرایط همه گیری بیماری. بگذریم از همه امر ونهی هایی که کردم تا فامیل ودوستان را از آمدن به مراسم خانواده گی مان منصرف کنم ونشد. تازه این شروع ماجرا بود. بعد هم یک نفر یک نفره هابه ۱۰۰ مهمان تبدیل شد وهر خرجی، ضرب ۱۰۰ به خودش گرفت، آن هم در شرایطی که ما هنوز در هزینه های بیماری پدرم مانده بودیم. خرج های معمول یک طرف، اظهار فضل های بستگان نزدیک هم یک طرف دیگر: «هوا گرمه، نمی خوان یمه میوه دست مهمونایی بدید که سرمزار میان، آخه میشه مردم بیان تا سر خاک وگرسنه برگردن، دوتا کیک یمه میوه هم به این پک اضافه کنین، بد نیست و...» از نیش و کنایه ها وتوصیه های به ظاهر دوستانه شان هم نگویم که در آن شرایط سخت، بجای همدردی، زخمی بردلمان بود: «اشتباه کردید، پدر را بیمارستان بردید، چرا این بیمارستان بردیدش، کافی بود، یه زنگ به خودم می زدید تا هماهنگ کنم...» تا دلتان بخواهد حاشیه هایی که در آن غم مرگ پدرم را فراموش کردم.»

در برابر این رسم ناپسند بایستیم

خیلی ها به ناپسند بودن این رسم وعمل اعتقاد دارند، ولی نمی خواهند با مخالفت کردن با آن به خساست یا هر برچسب دیگری متهم شوند، به ویژه وقتی صاحب عزاهم باشند، همان مثل «خواهی نشوی رسوا، هم رنگ جماعت شو»، ما هم تا حدی به آن هاحق می دهیم، ولی می توان روی مکروه بودن غذا خوردن در خانه یا با هزینه خانواده متوفی قدری تأمل کرد و باهمین عنوان دیگران را هم از انجام آن برحذر داشت. یادمان باشد، همیشه اولین هایی وجود داشته اند که به مقابله با چنین بدعت های ناپسندی پرداخته اند. گذشته از این مسئله که به فرهنگ سازی نیاز دارد و همه باید از خود مان وبستگانشان شروع کنیم تا فراگیر شود، برخی با این تصور که غذا دادن یا گرفتن، ثوابی برای روح شخص در گذشته است، این رفتار را تأیید می کنند. درحالی که خیرات کردنی که مادر عرف اجتماعی وآموزه های دینی برای درگذشتگانمان داریم، مقوله ای متفاوت از این موضوع است وبیشتر با هدف رفع نیاز و گره گشایی از نیازمندان یا یادبودی از درگذشته تاخواندن فاتحه ای انجام می شود. همچنین می توان باپیدا کردن جایگزین های خوب برای این رسم، به مقابله با آن پرداخت، مانند خلاقیت هایی که در دوره کرونا برای بزرگداشت یاد و خاطره عزیزانمان در فضای مجازی انجام می دادیم یا دعوت از مهمانان به میزبانی خانواده متوفی برای مشارکت در یک کار خیر به نفع فرد تازه درگذشته.

نه گفتن به یک رسم اشتباه

غذا خوردن در خانه متوفی، مکروه و امری نکوهش شده است

مخالف این توصیه را داریم، اطعام خانواده عزادار تا سه روز. موضوعی که در این وضعیت سخت اقتصادی به مسئله ودغدغه ای مهم تبدیل شده و دردی به دردهای قشر ضعیف و متوسط جامعه افزوده است. قسمت درناک ماجرا هم اینجاست که این موضوع معمولا پیش بینی نا پذیر است و در بدترین زمان ممکن ما را غافل گیر می کند.

یک پذیرایی ساده چقدر خرج دارد؟

به هزینه های سنگین کفن و دفن و خرید قبر و رفت وآمد و پذیرایی های هفتم، چهلیم و سالگرد کاری نداریم که بخش زیادی از آن ها هم چشم وهم چشمی است و پدر صاحب عزار آدمی آورد، اما اگر قرار باشد چرتکه ای ببند از یم برای پذیرایی هایی که به اجبار به خانواده عزادار تحمیل می شود، مانند غذا دادن تشییع کنندگان در همان روز نخست خاک سپاری و کسانی که به بهانه سرسلامتی چند روزی را مهمان خانواده عزادار هستند، به رقمی چشمگیر در خرج و برج های این خانواده ها می رسمیم. به تعدادی از رستوران های متوسط شهر رنگ می زنم ومنظورم را از این مکالمه بیان می کنم. هزینه ای که این رستوران ها برای پذیرایی از یک نفر یا تک منوی غذایی مانند جوجه، کوبیده یا مرغ سرخ کرده در نظر گرفته اند، حدود ۱۰۰ تا ۱۵۰ هزار تومان است. به عبارت دیگر اگر حدود پنجاه نفر در یک مراسم خاک سپاری شرکت کنند، خانواده متوفی باید فقط برای یک نوبت پذیرایی بین ۷،۵ تا ۸،۵ میلیون تومان هزینه کنار بگذارد که حقیقتا برای خیلی هادر این روزگار سخت اقتصادی هزینه زیادی است. البته به این هزینه باید ورودی برخی رستوران ها یا تالارها را هم اضافه کرد که بین ۸۰۰ هزار تا ۲ میلیون تومان هزینه دارد.

آموزه های دینی چه می گویند؟

تهیه غذا و پذیرایی از مهمانانی که برای سرسلامتی به خانواده عزادار سر می زنند، رسمی است که عمری کمتر از دودهنه دارد، زیرا تا پیش از این رسم بود اقوام و اطرافیان خانواده عزادار تا چند روز در خانه های خودشان غذا پیزند و برای خانواده عزادار ببرند. بی میلی فرد عزادار به غذا، بی حوصلگی برای پخت غذا، وضعیت بد روحی وتسکین دادن به فرد با همراهی کردن او حتی در زمان غذا خوردن، از علت هایی بود که این رسم بین مردم رواج یافته بود. به ویژه اینکه پشتوانه های دینی و مذهبی هم داشت.

از امام صادق^(ع) در این باره حدیثی داریم که می فرمایند: «غذا خوردن نزد مصیبت زدگان با خرج آنان از رفتارهای جاهلیت و مکروه است، درحالی که سنت پیامبر^(ص) فرستادن غذا برای مصیبت زدگان است، چنانچه در روایتی از داستان زندگی پیامبر اکرم^(ص) هم می خوانیم زمانی که حضرت جعفر طیار^(ع) در جنگ موته شهید شد، پیامبر^(ص) از حضرت فاطمه^(ص) خواست که به نزد اسما، همسر جعفر وخانواده اش برود و برایشان غذا ببرد. براساس بسیاری از روایات شیعی و سنی نقل شده از پیامبر اکرم^(ص) و ائمه اطهار^(ع) مستحب است خویشان ونزدیکان شخص فوت شده در تهیه غذا و فراهم آوردن برخی امکانات، به خانواده او که درد و تألم روحی دارند، یاری برسانند و از آنان مراقبت و به آن ها مهربانی کنند. همچنین توصیه شده است بعد از دفن، صاحبان عزارا سرسلامتی دهیم، ولی اگر مدتی گذشته است و به واسطه این سرسلامتی دادن، مصیبت یادآنان می آید، ترک آن بهتر است.